

Sygn. akt XVII AmE 32/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2022 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Jolanta Stasińska

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2022 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 10 listopada 2020 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 32/21

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 10 listopada 2020 r., numer (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 32 w związku z art. 56 ust. 2 i art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833 z późn. zm.) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorstwu energetycznemu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (dalej: „Przedsiębiorstwo”), orzekł, co następuje:

- 1) Przedsiębiorstwo naruszyło postanowienia art. 49c ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, poprzez nieprzedłożenie do dnia 30 lipca 2019 r. informacji o realizacji umów dotyczących zakupu gazu ziemnego z zagranicy za drugi kwartał 2019 r.
- 2) za naruszenie opisane w pkt 1 wymierzam, przedsiębiorstwu energetycznemu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., karę pieniężną w kwocie 40 000 zł (słownie czterdzieści: tysięcy złotych).

Od powyższej decyzji powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł odwołanie, zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie:

1) art. 7 i 77 k.p.a. poprzez: (i) brak pełnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz wszystkich okoliczności sprawy mających stanowić przedmiot rozstrzygnięcia, pominięcie sytuacji znajdujących się w materiale dowodowym, istotnych dla oceny stanu faktycznego sprawy, w tym informacji o przyczynach niezłożenia przez Powódkę informacji w terminie; (ii) naruszenie zasady dążenia do ustalenia prawdy obiektywnej, zasady zaufania oraz informowania i wyjaśniania całości okoliczności sprawy, nieuwzględnienie szerszego kontekstu sprawy i faktów znanych Prezesowi URE z urzędu co do sytuacji materialnej i możliwości finansowych Powódki;

2) art. 107 ust. 1 i 3 k.p.a. poprzez brak wykazania należytego uzasadnienia faktycznego, jak i prawnego rozstrzygnięcia, w szczególności w zakresie wskazania w jakim stopniu określone zachowanie Powódki przekłada się na ustalenie i wysokość kary oraz w jaki wymierny sposób Organ uwzględnił poszczególne okoliczności przemawiające za łagodniejszym lub surowszym wymiarem kary;

3) art. 56 ust. 6 Pr. energetycznego poprzez niewłaściwą i zbyt pobieżną wykładnię poszczególnych dyrektyw wymiaru kary, w tym poprzez szerokie ujmowanie okoliczności świadczących przeciwko Powódce, przy jednoczesnym pomijaniu zagadnień dla niej korzystnych, nieuwzględnienie wszystkich aspektów składających się na pojęcia stopnia szkodliwości czynu i stopnia zawinienia, nieprawidłową wykładnię przesłanki dotychczasowego zachowania podmiotu ukaranego oraz jego możliwości finansowych,

a w konsekwencji pominięcie należytej wykładni tych przesłanek i ustalenie wymiaru kary w sposób nieadekwatny do zarzucanych czynów i z naruszeniem zasady proporcjonalności.

4) art. 56 ust. 6a Pr. energetycznego poprzez niewłaściwą wykładnię przesłanki znikomego stopnia szkodliwości czynu, a w rezultacie niezastosowanie w sprawie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, mimo istniejących ku temu podstaw.

Mając na uwadze powyższe wniosł o:

1) o uchylenie Decyzji w całości; lub ewentualnie o

2) zmianę Decyzji w części, tj. w zakresie jej punktu 2 poprzez orzeczenie o odstąpieniu od wymierzenia Powódce kary pieniężnej za działania opisane w pkt. 1 Decyzji, ewentualnie zaś jedynie poprzez obniżenie wysokości kary pieniężnej wymierzonej Powódce poniżej kwoty 40.000 zł;

3) zasądzenie od Pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniosł o:

oddalenie odwołania, oraz o zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w (...) posiada udzieloną przez Prezesa URE, decyzją z dnia 11 kwietnia 2016 r. nr (...), koncesję na obrót gazem ziemnym z zagranicą. /okoliczność bezsporna/

Pismem z dnia 17 września 2019 r. zawiadomiono Przedsiębiorstwo o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z możliwością naruszenia przez Przedsiębiorstwo obowiązku, o którym mowa w art. 49c ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne poprzez nieprzedłożenie informacji o realizacji umów dotyczących zakupu gazu ziemnego z zagranicy (dalej: „Informacja”) za drugi kwartał

2019 r. w terminie określonym w powyższym przepisie tj. do dnia 30 lipca 2019 r. W ww. piśmie wezwano Przedsiębiorstwo do przedstawienia szczegółowych wyjaśnień, ewentualnego złożenia wniosków dowodowych oraz przesłania uwierzytelnionych kopii dokumentów mających związek ze sprawą, w szczególności do przedstawienia: (i) przyczyn nieprzestrzegania obowiązku, o którym mowa w art. 49c ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, (ii) informacji o wysokości przychodów osiągniętych w 2018 r. z działalności prowadzonej na podstawie koncesji na obrót gazem ziemnym z zagranicą z dnia 11 kwietnia 2016 r. nr (...), (iii) informacji o wielkości wolumenu gazu ziemnego sprowadzonego z zagranicy w drugim kwartale 2019 r. Ponadto wezwano do przedłożenia informacji na temat transakcji (zakupu i sprzedaży gazu) przeprowadzonych w pierwszej połowie 2019 r. oraz udostępniania i odsprzedawania posiadanych przepustowości (mocy umownych) na połączeniach transgranicznych sieci przesyłowej na rzecz innych podmiotów . /k. 1 akt adm./

Przedsiębiorstwo pismem z dnia 4 listopada 2019 r. odniosło się do ww. pisma wskazując, iż: „Okolicznościami, które wpłynęły na niewypełnienie obowiązku są w szczególności konflikt z byłymi członkami zarządu Spółki oraz wydanie przez nich dokumentacji Spółki w terminie uniemożliwiającym wypełnienie omawianego obowiązku w ustawowym terminie”. Jednocześnie w piśmie tym wskazano, że „W drugim kwartale 2019 roku Spółka nie sprowadzała gazu ziemnego z zagranicy”. Ponadto przedstawiono faktury zakupu i sprzedaży gazu ziemnego oraz poinformowano, że Spółka nie udostępniała ani nie odsprzedawała posiadanych przepustowości (mocy umownej) na połączeniach transgranicznych sieci przesyłowej. /k. 18-31 akt adm./

Ponadto Przedsiębiorstwo uzupełniło swoje wyjaśnienia pismem z dnia 12 listopada 2019 r. informując, iż w 2018 r. Spółka nie dokonywała transakcji związanych z obrotem gazem ziemnym z zagranicą, a tym samym w 2018 roku Spółka nie uzyskała przychodów z działalności prowadzonej na podstawie koncesji na obrót gazem ziemnym z zagranicą. /k. 32 akt adm./

Pismem z dnia 28 listopada 2019 r. zawiadomiono Przedsiębiorstwo o zakończeniu postępowania dowodowego oraz poinformowano o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy, w terminie 7 dni od dnia otrzymania tegoż zawiadomienia. W ww. zawiadomieniu poinformowano także, że niezapoznanie się przez Stronę, we wskazanym terminie, z aktami sprawy zostanie uznane za rezygnację z możliwości wypowiedzenia się w zakresie zgromadzonego materiału dowodowego. /k. 33 akt adm./

W dniu 23 grudnia 2019 r. Przedsiębiorstwo skorzystało z przysługującego mu prawa i zapoznało się z zebrany materiał dowodowy jednocześnie informując, iż zgłosi uwagi w odrębnym piśmie wysłanym do tut. Urzędu w terminie wynikającym z pisma z dnia 28.11.2019 r. /k. 35 akt adm./

W piśmie tym, datowanym na 23 grudnia 2019 r., wniesiono o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu. /k. 36-38 akt adm./

Prezes URE, postanowieniem z dnia 17 czerwca 2020 r. podjął zakończone postępowanie dowodowe prowadzone w związku z możliwością naruszenia przez Przedsiębiorstwo obowiązku, o którym mowa w art. 49c ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne poprzez nieprzedłożenie informacji o realizacji umów dotyczących zakupu gazu ziemnego z zagranicy za drugi kwartał 2019 r. w terminie określonym w powyższym przepisie tj. do dnia 30 lipca 2019 r. Ponadto, do akt postępowania włączono dwa odrębne pisma Przedsiębiorstwa dotyczące przywozu gazu ziemnego z zagranicy w 2019 r. Ponadto, w piśmie z dnia 17 czerwca 2020 r. wezwano Przedsiębiorstwo do potwierdzenia prawidłowości i ostateczności danych zawartych w pismach z dnia 28 stycznia 2020 r. dotyczących przywozu gazu ziemnego z zagranicy w drugim kwartale 2019 r. oraz potwierdzenia, iż pismo to zostało podpisane przez osobę uprawnioną do reprezentacji Przedsiębiorstwa zgodnie z KRS oraz do przedstawienia informacji o wysokości przychodów osiągniętych w 2019 r. z działalności prowadzonej na podstawie udzielonej przez Prezesa URE decyzją z dnia 11 kwietnia 2016 r. Nr (...), koncesji na obrót gazem ziemnym z zagranicą. /k. 40, 41, 42-43 akt adm./

Przy piśmie z dnia 6 lipca 2020 r. przedsiębiorca przekazał kopię sprawozdania o wielkości wolumenu gazu ziemnego sprowadzonego z zagranicy w drugim kwartale 2019 r., z którego wynika, że prowadził działalność w zakresie obrotu gazem ziemnym z zagranicą. Informacja ta różni się od przekazanej w piśmie z dnia 4 listopada 2019 r., zgodnie z którą

„W drugim kwartale 2019 roku Spółka nie sprowadzała gazu ziemnego z zagranicy". Przy piśmie z dnia 6 lipca 2020 r. Przedsiębiorstwo poinformowało również, że „wysokość przychodów Spółki osiągniętych w 2019 roku z działalności prowadzonej na podstawie koncesji na obrót gazem ziemnym z zagranicą wyniosła (...) zł"/k. 45-46, 47 akt adm./

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pismem z dnia 7 sierpnia 2020 r. zawiadomiono Przedsiębiorstwo o zakończeniu postępowania dowodowego oraz o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy, w terminie 7 dni od dnia otrzymania tegoż zawiadomienia. W ww. zawiadomieniu poinformowano także, że niezapoznanie się przez Stronę, we wskazanym terminie, z aktami sprawy zostanie uznane za rezygnację z możliwości wypowiedzenia się w zakresie zgromadzonego materiału dowodowego. /k. 48, 49 akt adm./

Przedsiębiorstwo pismem z dnia 17 sierpnia 2020 r. wniosło o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu. Ponadto Przedsiębiorstwo podtrzymało stanowisko przedstawione w toku postępowania przy piśmie z dnia 23 grudnia 2020 r. /k. 50 akt adm./

W dniu 10 listopada 2020 roku Prezes URE wydał decyzję nr (...) /k. 51-55 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Strony nie wystąpiły o przeprowadzenie rozprawy, natomiast rozpoznanie sprawy na rozprawie nie było konieczne, wobec czego wystąpiły podstawy rozstrzygnięcia sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Odwołanie jest niezasadne.

Wskazywane przez powoda zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego w postępowaniu administracyjnym, tj. art. 7, 77 oraz 103 ust. 1 i 3 k.p.a. nie mogły skutkować uchyleniem, ani też zmianą zaskarżonej decyzji. Niniejsze postępowanie sądowe zainicjowane odwołaniem powoda od decyzji Prezesa URE ma charakter postępowania rozpoznawczego, pierwszoinstancyjnego i kontradiktoryjnego, a Sąd rozstrzyga sprawę merytorycznie.

Z uwagi na to, że powód posiada koncesję na obrót gazem ziemnym z zagranicą, jest przedsiębiorstwem energetycznym w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833 z późn. zm., dalej: „Pe”). Zgodnie bowiem z treścią art. 3 pkt 12 lit. a Pe, przez przedsiębiorstwo energetyczne należy rozumieć podmiot prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji paliw albo energii lub obrotu nimi. W konsekwencji zasadnie przyjął pozwany, że do powoda znajduje zastosowanie art. 49c ust. 1 Pe, z którego wynika obowiązek powoda do przedkładania Prezesowi URE, w terminie 30 dni od dnia zakończenia kwartału, informacji za ostatni kwartał, w tym o cenach i ilościach zakupionego gazu.

Bezsporna była w niniejszej sprawie okoliczność, że do dnia rozpoczęcia postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za naruszenie art. 49 c ust. 1 Pe tj. 17 września 2019 r. (k. 1 akt adm.) powód nie wywiązał się z obowiązku przekazania informacji o realizacji umów dotyczących zakupu gazu ziemnego z zagranicy za II kwartał 2019 r., w tym o cenach i ilościach zakupionego gazu ziemnego. Przedmiotową informację powód przekazał pismem z dnia 4 listopada 2019 r. (k. 18-19 akt adm.) czyli dopiero po wezwaniu go w toku prowadzonego postępowania administracyjnego. W związku z powyższym powód bezspornie uchybił obowiązkowi informacyjnemu wynikającemu z art. 49c ust. 1 Pe, poprzez nieprzedłożenie informacji za drugi kwartał 2019 r. w terminie do dnia 30 lipca 2019 r. Zasadnie też przyjął pozwany, że termin o którym mowa w art. 49c Pe jest terminem prawa materialnego, a zatem jest to termin nieprzywracalny.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt. 32 Pe karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków, o których mowa w art. 49a ust. 1, art. 49b ust. 1 oraz w art. 49c ust. 1.

Powód zarzucił pozwanemu niezastosowanie wobec niego instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, przewidzianej w treści art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

Istotnie, w treści powołanego przepisu została przewidziana przedmiotowa instytucja. Podkreślenia jednak wymaga, iż według ustawodawcy, Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Z treści powołanego przepisu wynika w szczególności, iż Prezes URE ma jedynie „możliwość” zastosowania tej instytucji, nie zaś obowiązek, co wpływa na fakultatywny, a nie obligatoryjny charakter tej instytucji. W przypadku zatem nawet łącznego wystąpienia obu przesłanek koniecznych, wskazany organ może, ale nie musi skorzystać z tej kompetencji.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wymaga łącznego spełnienia obu przesłanek wymienionych w treści powołanego przepisu.

Jedną z przesłanek koniecznych do zaistnienia możliwości zastosowania wyżej wymienionej instytucji jest znikomy stopień szkodliwości czynu. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 października 2014 r. (III SK 47/13, OSNP 2016, Nr 8, poz. 112) wskazał, że rozstrzygając, czy naruszenie obowiązku ciążącego na przedsiębiorcy można w okolicznościach faktycznych sprawy uznać za czyn o znikomym stopniu szkodliwości, zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji tego stopnia wypracowanego w prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się w art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w tym przepisie. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W orzecznictwie wskazuje się, że przy ocenie stopnia szkodliwości społecznej czynu, mają decydować wyłącznie okoliczności związane z czynem, a podstawowe znaczenie mają rodzaj i charakter naruszonego przez oskarżonego dobra chronionego prawem, rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody oraz zamiar i motywacja sprawcy.

Powód twierdził, że stopień szkodliwości czynu jest znikomy, gdyż w okresie, do którego odnosi się nieudzielona na czas informacja, przywóz gazu ziemnego nie był w odniesieniu do całego rynku przywozu znaczny czy mający na niego istotny wpływ. Ponadto, naruszenie było wynikiem konfliktu z poprzednimi członkami zarządu spółki, którzy zostali odwołani na krótko przed terminem złożenia informacji, w związku z czym ostatnim okresie sprawowania zarządu zaprzestali prawidłowego wykonywania swoich obowiązków. Stanowisko powoda w tej mierze jest niezasadne.

Nie ulega wątpliwości, że do zaprzestania naruszania prawa doszło dopiero na skutek zawiadomienia powoda o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej. W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że gdy chodzi o tzw. profesjonalistów, czyli, jak w przypadku powoda – przedsiębiorcy prowadzącego na własny rachunek działalność gospodarczą, spoczywa na nim obowiązek znajomości przepisów prawnych i dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia. Powód jako osoba prawna prowadząca działalność gospodarczą, a zatem jako podmiot profesjonalny powinien podejmować na bieżąco odpowiednie kroki, w celu zapewnienia monitorowania obowiązków wynikających z stosownych regulacji prawnych, dotyczących jego działalności koncesyjnej, niezależnie od aktualnego podziału obowiązków w wewnętrznych strukturach spółki. Ponadto, należy też zwrócić uwagę na okoliczność, że zgodnie z treścią art. 49c ust. 2 Pe, na podstawie informacji, o której mowa w ust. 1, Prezes URE ogłasza w Biuletynie URE średnie kwartalne ceny zakupu gazu ziemnego z zagranicy, w tym odrębnie dla gazu ziemnego sprowadzonego z państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz dla gazu ziemnego sprowadzanego z innych państw, w terminie 45 dni od dnia zakończenia kwartału, biorąc pod uwagę przepisy o ochronie informacji niejawnych lub innych informacji prawnie chronionych. Nie można więc zgodzić się z powodem, że brak udzielenia informacji w tym zakresie pozostawał bez wpływu na ww. obowiązek informacyjny o średnich kwartalnych cenach zakupu gazu ziemnego z zagranicy. W ramach postępowania o wymierzenie kary pieniężnej brak jest możliwości stopniowania znaczenia udzielenia przedmiotowych informacji od rzeczywistego zakresu działalności konkretnego przedsiębiorcy, gdyż sam ustawodawca tego nie czyni. Znaczenie

realizacji przedmiotowego obowiązku, tj. udzielania informacji, o których mowa w treści art. 49c ust. 1 Pe nie należy do oceny podmiotu, na którym spoczywa ten ustawowy obowiązek.

W świetle powyższego należy przyjąć, że waga naruszonego obowiązku jest istotna, co implikuje przyjęcie, że stopień szkodliwości czynu powoda był wyższy niż znikomy. Mając na uwadze powyższe okoliczności, brak było podstaw do przyjęcia, że zaistniały niezbędne przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary.

W odniesieniu do wysokości nałożonej na powoda kary przyjąć należało, wbrew twierdzeniom powoda, iż została ona ustalona w granicach swobodnego uznania administracyjnego. Wskazać tu należy, iż kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Powód w toku niniejszego postępowania nie wykazał, aby nałożona kara wpłynęła znacząco na jego sytuację finansową. Należy tu dodać, że jak sam powód wskazał w treści odwołania, sytuacja finansowa powoda względem sytuacji z 2019 roku (która była brana pod uwagę jako dotycząca roku poprzedzającego rok wydania decyzji) uległa poprawie. Należy też wskazać, że nieuzasadnione jest stanowisko powoda co do uwzględniania okoliczności prowadzenia działalności gospodarczej ze stratą w 2019 roku. Nawet bowiem prowadzenie działalności gospodarczej ze stratą nie z stoi na przeszkodzie wymierzeniu kary pieniężnej. Wskazać przy tym należy, iż kara w nałożonej wysokości jest adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia, ale również zasadnie pozwany uwzględnił okoliczności obciążające w postaci wcześniejszego ukarania powoda. Wymierzona kara będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości nałożonej decyzją z dnia 10 listopada 2020 r., będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie już stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³§1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Na koszty procesu po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

Sędzia SO Jolanta Stasińska